

Η εμπέδωση οικογενειακού κλίματος γύρω από το γέρ. Αιμιλιανό

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1IIYRVX>]

Δ. Η δημιουργία και η εμπέδωση «οικογενειακού» πνεύματος και κλίματος.

Από την πρώτη στιγμή της πατρικής-αναγεννητικής διακονίας του ο Γέροντας αισθάνθηκε πως συγκροτήθηκε γύρω του, χάριτι Θεού, μια «πνευματική οικογένεια»[575]. Κοπίασε, μόχθησε και θυσιάστηκε για τη στερέωση και την εν Κυρίω πρόοδό της. Με εξισορροπητικό τρόπο διαμόρφωσε μία νοοτροπία , μία ιδιοσυγκρασία , μία πεμπτουσία αυτής της πνευματικής του οικογενείας , επιθυμώντας να καταστήσει κοινωνούς και φορείς αυτού του πνεύματος τους πάντες , από τον πρώτο έως τον έσχατο. Επίκεντρο πάντοτε της οικογενειακής ατμόσφαιρας ήταν το μοναστήρι στο οποίο περιελάμβανε τους πάντες , μοναχούς και λαϊκούς, απηύθυνε τον ίδιο παρακλητικό - κατηχητικό λόγο ανεξαιρέτως και τους καθιστούσε μετόχους των βιωμάτων του.

Έτσι ανάμεσα στον κόσμο, την κοινωνία και το μοναστήρι αναπτυσσόταν μια γέφυρα ουσιαστικής επικοινωνίας και μεθέξεως. Ιδιαίτερα βοήθησε αυτό κατά την εκδήλωση των πρώτων μοναχικών κλήσεων, όταν με τις ευχές των γονέων και με πηγαία χαρά υποδεχόταν τους νεοκαρέντες στην αδελφότητά του. Καλλιέργησε τους δεσμούς με τις κατά σάρκα οικογένειες των μοναχών, τους προέτρεπε να νοιάζονται και να συντρέχουν τους οικείους τους γνωρίζοντας όμως πως η τελική αναφορά τους θα ήταν στο γέροντα και την αδελφότητα. Στην εσωτερική συγκρότηση των κοινοβίων του έλαβε υπόψιν και μιαν άλλη παράμετρο· τις συγγένειες των αδελφών. Χάρη και σε αυτόν τον ανθρώπινο παράγοντα, πλην της θείας χάριτος και της συναφούς πνευματικής συγγενείας, εξασφάλισε τη δυνατότητα οι όμαιμοι να ξεπερνούν ευκολότερα τις διαταραχές των διαπροσωπικών σχέσεων.

Έπιπλέον ο εσωτερικός ψυχικός δεσμός των δύο μοναστικών κοινοτήτων, Σιμωνόπετρας και Ορμούλιας τονώθηκε περισσότερο μη μένοντας στην τυπική σχέση κυριάρχου μονής και κοινοβίου-μετοχίου. Η φροντίδα από μέρους της πρώτης για κάλυψη επισιτιστικών, τεχνικών, αγροτογεωργικών, οικονομικών ή άλλων αναγκών και εκ μέρους του δευτέρου καθημερινών αναγκών (τρόφιμα,

ένδυση, άμφια, κ.τ.τ.) της Σιμωνόπετρας συσφίγγει αυτή την ούτως η άλλως οικογενειακή σχέση των πνευματικών εκγόνων του Γέροντος.

Χωρίς προσωπικές ανασφάλειες και αυταρέσκειες ο Γέροντας δεν καλλιέργησε ποτέ την ανθρωπαρέσκεια , τη νοσηρή γεροντολαγνεία - προσωπολατρία, το συγκεντρωτισμό και την υπεροψία . Έδινε φτερά στα τέκνα του κι εμπιστευόταν τους πάντες κατά το μέτρο των χαρισμάτων τους . Για τις επιλογές του μετρούσε σαφώς ο οξύνοια και η διορατικότητά του, αλλά καθοριστικό ρόλο έπαιζε ο βαθμός πρόσληψης του «πνεύματός» του, της νοοτροπίας του από τα πνευματικά του τέκνα. Θέλησε και πέτυχε -κατά τις μαρτυρίες τους - να θεωρούν οικείο τους τόπο τη Σιμωνόπετρα και τα οκτώ μετόχιά της , όπου μυσταγωγικά ενεργείται η πνευματική «συγκομιδή» και λειτουργούν σαν «αμφίβληστρα». Οι προσκυνητές γεύονται και φεύγουν με την ευφρόσυνη γεύση της μονής στην καρδιά τους δοξάζοντας τον μέγα Συγκομιστή που θα συνάξει κάποτε όλη την κτίση[576].

[Συνεχίζεται]

[575] Αρχιμ. Αιμιλιανού , οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 5 , σ.37 κ.ε.

[576] Αρχιμ.Αιμιλιανού , οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 1, σ. 153.